

syn til Bevillingen af den hele Sum. Men hvorledes er Tilfældet med disse „Normalbudgetter“, som man har været saa bange for paa vort eget Gebeet, paa Kongerigets særlige Omraade? Der er Sagen den, at disse Normalbudgetter ere Love, givne enten i Kraft af Regjeringens eller i Kraft af Rigsdagens Initiativ, forelagte i den ene Afdeling, behandlede 3 Gange der, igjen sendte til den næste og behandlede der, og endelig stadfæstede af Kongen; altsaa er det Love, paa hvilke alle Factorer af den lovgivende Magt have havt Leilighed til at udøve den fuldstændigste Indflydelse, som de paa nogen Maade kunne ønske, og som Rigsdagen i mange Tilfælde selv har foranlediget. Det er altsaa, dersom disse Love indeholde en Tvang, en frivillig, en selvpaalagt Tvang, som i saa Henseende udøves. At Tvangen nu virkelig eksisterer, derom foreligger der et Vidnesbyrd igennem en af Talsmændene for den Anskuelse, jeg bekæmper, den høitagtede Kultusminister, som engang i Sessionen 1859—60, efter Dannelsen af det nye Ministerium, foreholdt Thinget det Ubillige, det Utilbørlige — hvis jeg ikke feiler, var Udtrykket dette — i at ville nægte paa Finantsloven en Sum til Stutteriet, som maatte udredes i Kraft af en bestaaende Lov. Det er desuden en given Sag, at det hvert Aar, navnlig i de første Aar af vort constitutionelle Liv, atter og atter er skeet, at selve Folkethinget har sagt: „Dette eller hiint Forhold ønske vi ikke at afgjøre ved Finantsloven, det generer os, vi ville ikke bevilge dette for et enkelt Aar eller en enkelt Post ad Gangen; maae vi ikke bede om at faae den hele Sag forelagt i en sammenhængende, bestemt Skikkelse. Derved opnaae vi to Ting; vi ville for det Første kunne behandle denne Sag mere grundig, udtømmende og sammenhængende, og for det Andet ville vi derved vinde Tid og større Lettelse ved Finantslovens Behandling, naar vi iforveien have disse Ting liggende klart og afgjort for os“. Det er ikke længere siden end forleden Dag, at det nuværende Finantsudvalg, hvis Formand er den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds kom accurat med det Selvsamme. Der var Tale om et Sædtillæg til en extraordinair Docent i det retsvidenskabelige Facultet, og der

blev sagt, at det ikke gik an at afgjøre dette Forhold ved Finantsloven, men at det maatte ordnes ved en særlig Lov; der var flere end denne Docent, som befandt sig i det Tilfælde, ikke formelt at kunne, og dog reelt kunde og burde gjøre Forbring paa et Sædtillæg. Altsaa, den Tvang, man er saa bange for, den Norm, man frygter, det „Normalbudget“, man strækkes saameget tilbage for, er Noget, som jævnligen udgaaer fra Rigsdagens eget Initiativ, som den selv har været med og deeltaget i at indstille, og som det derfor er høist besynderligt, at man kan blive bange for. Altsaa, i denne Forstand ere de særlige Love deels Skattelove, deels Rønningsslove, deels Contoisholdslove, Pensionslove, Love om offentlige Arbejder, der udstrækkes for flere Aar, osv., „Normalbudgetter“ for Finantsloven; men i en anden Forstand ere de ganske vist ikke „Normalbudgetter“, det vil sige, de ere hverken i deres Heelhed eller i deres enkelte Dele uanstelige for Rigsdagen. Hvert Aar foreligger disse Poster til Rigsdagens Prøvelse, hvert Aar faaer den Leilighed til at udtale sig derom, gjøre sine Indvendinger gjældende, og fordre, at Regjeringen skal raade God paa dette eller hiint, og navnlig faaer Rigsdagen hvert Aar Leilighed til at nægte det Hele; thi det er netop Sagen, at Rigsdagen har Afgang til at forkaste Finantsloven, og dette maa efter min Opfattelse forstaaes saaledes, at Rigsdagen er berettiget til at forkaste, ikke blot hele Finantsloven, men ogsaa enkelte Dele deraf, et Forhold, som jeg om kort Tid skal komme nærmere tilbage til. Den egentlige Betydning af Grundlovens § 52, saaledes som den foreligger, er paa den ene Side at sætte Rigsdagen istand til stadig at kontrollere hele Statens finansielle Forvaltning, at gribe ind i hele Administrationen og faae den ordnet efter de Anstuelser, som den anseer for de rigtige; men ved Siden deraf tilføjer § 52 en endnu større og vigtigere Ret, den nemlig, at Rigsdagen ved Benyttelsen af denne Paragraph har faaet et Vaaben ihænde, nemlig Bevillingsmyndigheden, hvorved den kan udøve hele sin politiske Magt, sætte sin politiske Villie igennem, paatrykke Regjeringen det politiske Præg, som den til enhver Tid ønsker, og derved fremtvinge den